

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

☐	Dewelke wij ook spreken, niet met woorden die de menschelijke	☐
☐	wijsheid leert, maar met woorden die de Heilige Geest leert,	☐
☐	geestelijke dingen, met geestelijke samenvoegende.	☐
☐	Gezegd tot de Corinthiërs.	☐

PLAATSVERVANGENDE DIENST VAN DE LEVENDEN VOOR DE DOODEN.

Vertaald uit „THE HOUSE OF THE LORD”

door

DR. JAMES E. TALMAGE.

(vervolg van blz. 68.)

In het laatste hoofdstuk der samenvoegingen van Schriften, aan ons bekend als het Oude Testament, omschrijft de profeet Maleachi als volgt eenen toestand die bestaan zal in de laatste dagen, onmiddellijk de komst van Christus voorafgaande:

„Want ziet, die dag komt, brandende als een oven; dan zullen alle hoogmoedigen en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heere der heirscharen, die hun noch wortel, noch tak laten zal.

„Ulieden daarentegen, die mijnen naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder zijne vleugelen.”

Deze profetie eindigt met de volgende gezegende en verreikende belofte:

„Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal.

„En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaders; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla.”

Door theologen en bijbeluitleggers is het er voor gehouden dat deze voorspelling betrekking had op de geboorte en bediening van Johannes den Dooper, op wien de geest en macht van Elia rustte. Evenwel, wij hebben geen verslag ervan dat Elia aan Johannes den Dooper bedienend is opgetreden, en verder rechtvaardigt het optreden van den laatste, hoe heerlijk zulks ook was, de gevolgtrekking niet dat de profetie in hem hare volle voltooiing vond. Daarbij dient het in herinnering te worden gehouden dat de verklaring des Heeren door Maleachi, betrekking hebbende op den dag die branden zal, en waarin

al de goddeloozen zouden worden verwoest als stoppel, nog steeds hare vervulling wacht. Het is derhalve duidelijk dat de gemeenlijk aangenomen uitlegging, foutief is, en dat wij uit hebben te zien naar eenen lateren datum dan den tijd van Johannes voor de vervulling van de profetie van Maleachi. Die latere gelegenheid is gekomen; zij behoort tot de tegenwoordige bedeeing, en duidt de inleiding aan van het werk in het bijzonder terzijde gezet voor de Kerk in deze de laatste dagen. In den loop van een heerlijke openbaring aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, in den Tempel te Kirtland, Ohio, 3 April 1836, verscheen aan hen Elia, de profet van ouds, die weggenomen was van de aarde terwijl hij nog leefde in het vleesch. Hij verklaarde tot hen:

„Ziet, de tijd is nu gekomen, waarvan door den mond van Maleachi was gesproken, getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zou, om de harten der vaderen tot de kinderen te keeren, en de kinderen tot de vaderen, opdat de geheele aarde niet met eenen vloek zou geslagen worden. Daarom zijn de sleutelen dezer bedeeing in uwe handen toevertrouwd, en hierdoor moogt gij weten, dat de groote en vreeselijke dag des Heeren nabij is, zelfs voor de deur.”

Een van de fundamenteele beginselen, de leerstelling der zaligheid voor de dooden ten grondslag liggende, is die van de onderlinge afhankelijkheid tusschen de vaderen en de kinderen. Familie-afstamming, en de opeenvolging van geslachten in elke bijzondere lijn van afstamming zijn feiten, en kunnen door den dood niet gewijzigd worden; en aan de andere hand is het duidelijk uit de aloude geschriften alreeds aangehaald, en bevestigd door het even zekere woord der nieuwere openbaring, dat de familie-verwantschappen der aarde erkend worden in de geestenwereld. Noch de kinderen, noch de vaders, noch voorzaten noch nakomelingen kunnen alleen de volmaaktheid verkrijgen; en de vereischte samenwerking wordt teweeggebracht door den doop en daaraan verwante verordeningen, bediend door de levenden ten behoeve van de dooden.

Op deze wijze, en door dit werk zijn de harten van de vaderen en die van de kinderen jegens elkander gekeerd. Als de levende kinderen leeren dat zonder hunne voorouders zij geen volmaakten staat in de eeuwige wereld kunnen verkrijgen, dan zal hun eigen geloof versterkt worden, en zij gewillig om te werken voor de verlossing en zaligheid van hunne dooden. En de dooden, door de prediking van het evangelie in hunne wereld, leerende dat zij afhankelijk zijn van hunne nazaten als plaatsvervangende zaligmakers, zullen zich met lievend geloof en biddende pogingen naar hunne nog levende kinderen keeren.

Dit vereenigen der belangen van vaders en kinderen is een gedeelte van de noodzakelijke voorbereiding voor de nog toekomstige komst

van den Christus als regeerend Koning en Heer der aarde. Joseph Smith leerde aldus:

„De aarde zal met eenen vloek geslagen worden, tenzij er een verbindende schakel van de eene of andere soort, of een of ander voorwerp, tusschen de vaderen en de kinderen is; en ziet, wat is dat voorwerp? Het is de doop voor de dooden. Want wij kunnen zonder hen niet volmaakt worden; noch kunnen zij zonder ons volmaakt worden.” (Leer en Verb. 128:18.)

De Kerk van vandaag haalt als autoriteit voor hare bedieningen ten behoeve van de dooden aan: de bijzondere uitstorting van deze macht en dit ambt door de bediening van Elia; en voorts belijdt de Kerk dat de gave van die macht, de vervulling aanduidt van Maleachi's onheilspellende profetie. Een element van bijzondere geschiktheid verschijnt er in het feit dat de bedienaar, door wien dit groote werk is ingeluid geworden in de tegenwoordige bedeeeling, niemand anders is dan Elia, — die, de poorten des doods niet overgetreden zijnde, een bijzondere verwantschap onderhield tusschen beiden, de levenden en de dooden. Van den trouw waarmede de Kerk haar dienst heeft volbracht betreffende deze speciale opdracht, zijn de tempelen die zij heeft opgericht met zulke opoffering en zelfverloochening aan de zijde van hare toegewijde leden, alsmede het werk der verordeningen alreeds in die tempelen volbracht, voldoende bewijs.

De belangrijkheid waarmede de Heiligen der Laatste Dagen hun tempelwerk ten behoeve van de dooden beschouwen, verwekt op natuurlijke wijze onder het volk een levend belang in de geslachtkundige verslagen van hunne onderscheidene families. Verordeningswerk in den tempel, ten behoeve van eenig afgestorven persoon, kan alleen worden gedaan wanneer die persoon in de gegevens omschreven kan worden, wat betreft naam, verwantschap, tijd en plaats van geboorte, enz., door welke bijzonderheden hij ten volle en zeker kan worden onderscheiden. (Zie Leer en Verb. 128:5—8.)

Het is een zaak van algemeene bekendheid, dat belangstelling in geslachtkundig onderzoek zich grootelijks vermeerderd heeft in de Vereenigde Staten en in Europa beide, gedurende de laatste zeven of acht tientallen van jaren. Geslachtkundige vereenigingen zijn opgericht geworden, en persoonlijke onderzoekers hebben groote schatten van tijd en geld gewijd aan de samenstelling van verslagen, talrijke lijnen aantoonende van familieafkomst, en de vele vertakkingen van ingewikkelde verwantschap. In al dit werk beweren de Heiligen der Laatste Dagen de werkingen te zien van een allesbeheerschende macht, waardoor hun dienst voor de dooden wordt vergemakkelijkt.

Waar de verordeningen van den doop, het opleggen der handen voor de uitstorting van den Heiligen Geest, en andere, zooals de verordineering tot het priesterschap, op de levenden voltrokken kan

worden op elke behoorlijke en gepaste plaats, daar zijn de corresponderende verordeningen voor en ten behoeve van de dooden alleen aannemelijk voor den Heer, en daardoor van waarde, wanneer zij bediend worden in plaatsen speciaal daartoe ter zijde gezet, en toegewijd voor deze en andere soortgelijke doeleinden; dat wil zeggen, dat zulke verordeningen uitsluitend behooren tot het Huis des Heeren. Een zeer korte periode alleen, die namelijk van het allereerste in de geschiedenis van de nieuwere Kerk, alvorens het volk de gelegenheid had om tempelen op te richten, nam de Heere genadiglijk genoegn met een tijdelijk heilgdom, even als Hij den Tabernakel erkende in de dagen van ouds, als een tijdelijken tempel, gedurende het tijdperk van de omdolingen van Israël.

In eene openbaring, gegeven aan Joseph Smith, de profeet, te Nauvoo, Illinois, op den 19den Januari 1841, riep de Heer Zijn volk op om een huis voor Zijnen naam te bouwen, „voor den Allerhoogste, om daarin te wonen,” en voegde daaraan toe bij wijze van verklaring en onderricht:

„Want er is geene plaats op aarde gevonden, waartoe Hij kan komen en aan u datgene herstellen wat verloren was, of wat Hij weggenomen heeft, zelfs de volheid van het Priesterschap;

„Want er is geen doopvont op de aarde, dat zij, mijne Heiligen, mogen gedoopt worden voor hen die dood zijn;

„Want deze verordening behoort tot Mijn huis, en kan Mij niet aannemelijk zijn, dan alleen in de dagen uwer armoede, waarin gij niet in staat zijt een huis voor Mij te bouwen.

„Doch Ik gebied u, al gij Mijne Heiligen, een huis voor Mij te bouwen; en Ik sta u eenen voldoende tijd toe een huis voor Mij te bouwen, en gedurende dien tijd zullen uwe doopen Mij aannemelijk zijn.

„Doch ziet, aan het einde van dezen aangewezen tijd zal het doopen voor uwe dooden Mij niet aannemelijk zijn; en indien gij deze dingen aan het einde van den aangewezen tijd niet doet, zoo zult gij als eene Kerk, met uwe dooden, verworpen worden, zegt de Heere, uw God.

„Want voorwaar zeg Ik u, dat na een voldoende tijd gehad te hebben een huis voor Mij te bouwen, waarin de verordening van den doop voor de dooden behoort bediend te worden, en voor welk doel dezelve ingesteld was vóór de grondlegging der wereld, het doopen voor uwe dooden kan Mij niet aannemelijk zijn.

„Want daarin zijn de sleutelen van het heilige Priesterschap verordend, opdat gij eer en heerlijkheid moogt ontvangen.

„En na dezen tijd zal het doopen voor de dooden, door hen die in het buitenland verspreid zijn, Mij niet aannemelijk zijn, zegt de Heere.

„Want het is verordineerd, dat in Zion, en in hare Ringen, en in Jeruzalem, die plaatsen welke ik voor eene toevlucht aangewezen heb, de plaatsen voor het doopen van uwe dooden zullen zijn.

„En wederom, voorwaar zeg Ik tot u: Hoe zullen uwe wasschingen Mij aannemelijk zijn, tenzij gij hen in een huis verricht dat gij voor Mijne naam gebouwd hebt?

„Want om deze reden gebood Ik Mozes, dat hij een tabernakel zoude bouwen, dat zij denzelven met zich zouden voeren in de wildernis, en een huis zouden bouwen in het land van belofte, dat die

verordeningen, welke van voor de grondlegging der wereld verborgen waren, geopenbaard mochten worden;

„Daarom, voorwaar zeg Ik u, dat uwe zalvingen, uwe wasschingen, en het doopen voor de dooden, en uwe plechtige bijeenkomsten, en uwe herinneringen voor uwe offeranden, door de zonen van Levi, en voor uwe orakelen in uwe allerheiligste plaatsen, waarin gij samensprekingen hebt, en uwe inzettingen en geboden, voor het begin der openbaringen en der grondlegging van Zion, en voor de heerlijkheid, eer, en begiftiging van al hare inwoners, zijn verordineerd door de verordening van Mijn heilig huis hetwelk Mijn volk altijd is geboden tot Mijnen heiligen naam te bouwen.

„En voorwaar, Ik zeg tot u: Laat dit huis voor Mijnen naam gebouwd worden, dat Ik Mijne verordeningen daarin voor Mijn volk moge openbaren.

„Want Ik ben voornemens dingen aan Mijne Kerk te openbaren, welke verborgen zijn gehouden van vóór de grondlegging der wereld, dingen die tot de bedeeing van de volheid der tijden behooren.”

Dit dan is voldoende antwoord op de vraag waarom de Heiligen der Laatste Dagen tempelen bouwen en in het onderhoud daarvan voorzien. Hen is bevolen geworden en onderwezen zoo te doen, door den Heer der legerscharen. Hen is onderwezen dat menig voorname verordening van de Kerk aanneembaar is enkel wanneer volbracht in tempelen speciaal opgericht en voorbehouden voor dit oogmerk. Zij weten dat binnen de grenzen van deze heiligdommen de Heer menig groot en belangrijk ding, betrekking hebbende op het Koninkrijk van God, heeft geopenbaard, en dat Hij beloofd heeft meer nog aan de menschen te zullen openbaren in huizen tot Zijnen naam geheiligd. Hen is onderwezen geworden dat een groot gedeelte van de zending en bediening van de herstelde Kerk is: de administratie van plaatsvervangenden dienst ten behoeve van de talloze dooden die nimmer de blijde tijdingen van het evangelie hoorden, en dat voor zoodanig heiligen en zaligmakenden dienst, tempelen eene noodzakelijkheid zijn.

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Zooals in een onzer vorige nummers was aangekondigd, is de halfjaarlijksche conferentie der Amsterdamsche hoofdafdeeling gehouden geworden aldaar op Zondag 20 Februari, nadat des avonds van te voren een priesterschapsvergadering was georganiseerd voor het lokale- en andere priesterschap, op de bijeenkomst aanwezig.

De priestervergadering kenmerkte zich in het bijzonder door een goeden en aangenamen geest, en door de uiting van bereidwilligheid van allen tegenwoordig, om voort te gaan en de verschillende verplichtingen, vrijwillig op de schouders genomen, na te komen. Aan het slot van een en ander werd een liefdevolle rede uitgesproken door den President der zending, Ouderling Le Grand Richards, waarin volle tevredenheid werd betuigd met het werk door de lokale ambtenaren, als wel de zendelingen, gedaan.

Voor den eigentlichen conferentiedag waren drie vergaderingen georganiseerd, te weten: twee te houden in de zaal Wittenstraat 109—111, en de derde, of avondvergadering, in de zaal van Frascati, Oudezijds-voorburchwal.

Om 10 uur waren allen saamgekomen in de zaal Wittenstraat, en werd de samenkomst, na gebruikelijk gezang, met gebed geopend door broeder den Os. Nadat het koor voorts een welkomstlied had gezongen, werd het eerst het woord gegeven aan Ouderling Wm. Dalebout, president van de Groninger Conferentie, met standplaats te Leeuwarden. De Heer, — zoo zegt spreker — begint thans niet Zijne oogmerken, maar is bezig ze te volenden, welke voleindiging aangekondigd wordt door boodschappers speciaal voor dat doel uitgezonden. Uit onderscheidene bijbelplaatsen wordt aangetoond dat de tijd van de wederkomst van Christus aanstaande is, en voorts dat die komst voor sommigen wezen zal als een dief in den nacht, terwijl anderen reeds tijden naar die heerlijke toekomst hebben uitgezien. Omtrent voorspellingen aangaande deze zaken is ook het Boek van Mormon rijk aan leering, en wordt elkeen den raad gegeven dat boek grondig te onderzoeken.

Ouderling W. B. Hanks van Amsterdam, was de tweede spreker. De wetten van God dienen te worden onderhouden. Is het niet de zaak zelve die de zaligheid brengt, dan is de gehoorzaamheid daardoor betoond, een bewijs dat de zaligheid door den onderhouder wordt nagestreefd. Hoe de Heer in staat is hen die Zijne geboden bewaren, te beschermen, wordt aangetoond door verschillende voorbeelden, zoowel uit den Bijbel als uit het Boek van Mormon. Verhalen van de geschiedenis van den broeder van Jared, alsmede de geschiedenis van Nephi, worden tot staving daarvan aangehaald. Ten slotte wekt spreker op tot onderzoek aangaande de dingen geschreven in de Standaardboeken der Kerk.

Nadat het koor een loflied ten gehoor had gebracht, werd het woord gegeven aan Zuster Ina Richards. Zuster Richards betuigt zeer dankbaar te zijn voor het evangelie, wat ons onze plichten leert, niet alleen jegens onzen Vader in den Hemel, maar eveneens jegens onze naasten. Veel beter is het den Heer te vragen om kracht en sterkte aangaande onze moeilijkheden, dan die moeilijkheden aan anderen te vertellen, en verder bij de pakken te gaan neerzitten. Elk onzer heeft zijne moeiten welke door gebed en werk kunnen worden overwonnen.

Voorts wordt het woord gegeven aan Ouderling D. v. d. Berg, van de Arnhemsche conferentie. Het zien opgaan naar hunne verschillende plaatsen van aanbidding door de menschen om ons heen, doet het idee aan de hand dat iedereen op zijne wijze den Schepper wenscht te dienen. De beginselen door ons geleerd dienen, zullen zij waarde hebben, onderhouden te worden. 't Zijn niet alleen de dingen van

het gewone Christendom die door het evangelie bevolen worden, maar ook de wet der tiende, het Woord van Wijsheid, en het tempelwerk hebben wij onderschreven door onze omhelzing van het evangelie. Voorts wordt door den spreker zijne blijdschap geuit voor het feit dat hij heeft mogen leven onder de Mormonen, waar de herinnering aan Joseph Smith voort blijft leven van geslacht tot geslacht. Even als wij ons stoffelijk in ons beste kleed steken als we een autoritair persoon hebben te ontmoeten, zoo ook zouden wij geestelijk ons beste kleed aantrekken waar wij straks geroepen zullen worden om den Koning van het heelal te gaan begroeten.

Ouderling Joh. A. Butterworth was, in de morgenvergadering, de laatste spreker. De Bijbel wordt, zonder toelichtende openbaring, zoodanig verschillend verstaan, dat zulks niet anders dan verwarring kan stichten. Het verwerpen van tegenwoordige openbaring is even dwaas als zouden de tijdgenooten van hen die in vroegere dagen de openbaringen der Schriften ontvingen, ook verworpen zijn geworden. Elke periode dat er door den Heer openbaringen zijn gegeven geworden, heeft zijne geschiedenis geschreven, en tot bevestiging daarvan gebruikte het slechts eigen openbaringen, die van het verleden enkel als getuigenis beschouwende. Elk der onderscheidene openbaringen eveneens, gaf iets bijzonders, welke bijzonderheden alle te zamen de stof vormen noodig tot de zaligheid.

Nadat gezongen was geworden, en het dankgebed uitgesproken, werd de eerste vergadering gesloten en ging ieder huiswaarts tot het middaguur, als wanneer om 2 uur de samenkomst werd voortgezet. Voor de bezoekers van buiten waren in de zaal door de welwillendheid van de zustershulpvereniging eenige versnaperingen gereed gemaakt, en werden die welwillend aangeboden.

Deze tweede vergadering werd geopend door broeder H. Schilperoort, waarna twee kinderen werden ingezegend, bij monde van Ouderling Butterworth, en Pres. Le Grand Richards. Nadien trad als eerste spreker op Ouderling J. J. van Langeveld, van Leeuwarden. Jezus kwam zeer eenvoudige dingen aankondigen. Was Hij geleerd geweest, allicht was dan Zijne boodschap aangenomen geworden. De Joden namelijk verwachtten een heerschenden Jezus, waar Jezus zich hoofzakelijk slechts bepaalde bij het onderwijzen van kleine dingen die gezamentlijk het leven vormen. Spreker somt enkele der dingen van het evangelie op, die hoewel klein, schijnbaar althans, ook thans nog de kern vormen der gehoorzaamheid, en daardoor de kern van het evangelie. Dat het evangelie ook troost en zekerheid schenkt tot over het graf, wordt bewezen door enkele dingen aan te halen uit het persoonlijk leven van spreker. Laat niemand zich terug laten houden door de gedachte dat onze voorzaten allicht een andere meening waren toegedaan. Als onze voorzaten oprecht waren, en voor hen had het licht geschenen

wat voor ons schijnt, dan ook zouden zij het evangelie ongetwijfeld hebben omhelsd.

Ouderling Borgan A. Anderson, van Utrecht, was de volgende spreker. Iedereen heeft in het leven een plicht te vervullen. Die plicht is: goed te doen zooveel als in het vermogen is. Het voorbeeld door ons gegeven, dient een rein en goed voorbeeld te zijn. Voorts bepaalt spreker zijne hoorders hoofdzakelijk bij de vereischten van het Woord van Wijsheid. Dat het evangelie over het algemeen niet geloofd wordt door de wijzen en de geleerden, heeft zijn voorbeeld steeds gevonden in de geschiedenis. Ten slotte geeft spreker zijn persoonlijk getuigenis, gebaseerd op het jarenlang samen wonen met het volk der Heiligen der Laatste Dagen.

Derde spreker was Ouderling R. J. Sperry van Utrecht. Ofschoon nog slechts enkele maanden van uit Amerka hier, wekte het ieders bewondering dat de Hollandsche taal reeds zoo goed door dezen jongen Ouderling werd gesproken. Spreker beschouwt het voor allen aanwezig, als een groot voorrecht de gelegenheid te hebben eene conferentie als deze bij te wonen, aangezien elkeen kan worden opgebouwd in het geloof. Wij dienen onze bekeering niet uit te stellen tot morgen, want steeds zal blijken dat morgen, morgen blijft. Van daag, of heden, is het de tijd. Het gepredikte evangelie is hetzelfde als het was voorheen, namelijk een boodschap van vrede, voor iedereen aannemelijk. Luisterden de menschen in massa naar deze boodschap dan zou spoedig de zoozeer begeerde vrede over de aarde komen.

Na Ouderling Sperry wordt het woord gegeven aan President B. Postma, van de Rotterdamsche Conferentie. Br. Postma is het een aangename taak het evangelie te mogen prediken. De plicht dienaangaande wordt met blijdschap vervuld. Christus ging uit van den Vader, en keerde eveneens naar Hem weer terug. In Zijne zending echter werd Hij niet begrepen, en daarom eveneens niet gehoorzaamd. Zoo ook is het gegaan met hen die Zijn evangelie na Hem kwamen verkondigen. Enkelen slechts, vergeleken bij de massa, hebben hen geloofd en gehoorzaamd. De invloed van den Geest des Heeren is een stille invloed, en overtuigt, behalve van begane zonde, ook van de vruchten van het pogen tot een reiner leven. Het evangelie dat wij thans prediken, en wat Christus predikte in vroeger dagen, is volkomen aan elkander gelijk. Raad wordt den leden gegeven het evangelie vast te houden totdat eenmaal een ieder zijn loon zal worden bevonden waardig te zijn.

Nadat het koor een loflied had gezongen, wordt de samenkomst gesloten met dankgebed, uitgesproken bij monde van broeder J. M. Meyer.

(Zie vervolg blz. 80.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

BEPROEVING.

Eens was er, in het land van Uz, een rijk man. Hij vreesde God, en week van het kwaad. Hij was een gelukkig mensch. Niet alleen dat hij „van het kwade week,” dus een man was met oprechte en rechtschapen beginselen, die ongetwijfeld aan de ontwikkeling van zijn karakter reeds de gevolgen van het wijken van het kwaad had ondervonden, maar ook was hij rijk. Hij was in het bezit der verschillende dingen die een leven rijk maken en het vol van gelukkigen zonnenschijn kan doen zijn. Hij bezat een groot aantal kinderen, en van den ouden stempel zijnde, beschouwde hij het bezit daarvan als een groot geluk. Niet allemaal doen dat. Sommige menschen vinden kinderen een last, en het bezit van acht of tien derzulken maakt hen niet gelukkig, maar veeleer ongelukkig. Ongelukkig voor hen, maar nog ongelukkiger voor de kinderen. Evenwel, Job bezat behalve die kinderen, ook een grooten overvloed aan have en goed. In die dagen was het niet zoo gebruikelijk als thans om de waarde der bezittingen in geld uit te drukken, men sprak toen meer van „have en goed”. Zoo had Job vele kudden van vee, bezat landerijen enz. De kinderen echter waren zijn grootste schat.

Eens gebeurde het dat Satan kwam om zich voor den Heer te stellen. Vreemd voor ons allicht, dat de duivel zoo maar de gelegenheid werd gegeven zich voor den Heer te stellen, maar bij deze geschiedenis past ons de critiek niet.

„Waar van daan komt ge?” was de vraag des Heeren. „Ik heb de aarde doorwandeld, en den menschenkinderen gadegeslagen,” was het antwoord. „Hebt gij ook acht geslagen op mijnen knecht Job,” vroeg hem de Heer, „want niemand is als hij op heel de aarde, namelijk wijkende van het kwaad, gehoorzaam en vroom in zijn doen.” „Ik heb hem gezien” luidde het wederantwoord van de satanische majesteit, „maar” zoo voer hij voort, „is het wonder dat Job u vreest? Gij hebt hem omringd met alles wat het leven kan veraangenamen. Gij hebt hem have en goed en vee in overvloed gegeven, en bovendien hem rijkelijk gezegend met kinderen, zoodat Job wel niets anders dan dankbaarheid mag gevoelen, en het bijgevolg geen wonder mag worden geheeten, als Job u vreest en vroom is.”

De Heere echter kende zijnen knecht. Hij wist dat Job Hem niet alleen diende omdat Hij hem rijkelijk had gezegend en hem veel had gegeven. Overtuigd daarvan gaf hij den satan recht henen te gaan

en Job alles te ontnemen wat hij had, zoo slechts zijn leven werd gespaard. Zulks was koren op den molen van den duivel. Niets deed hij liever dan het geluk te verstoren van iemand die rechtvaardig was, en die zijnen vijand, de Vader des vredes namelijk, had gediend. Hij draalde niet. Onmiddellijk daalde hij ^{af}, en deed op het hoofd van den armen Job een reeks rampen nederdalen, waarvan het geschiedverhaal eenig is in zijn soort. Eerst werd Job stuksgewijs zijn have ontnomen, door middel van verschillende catastrophen, waarover den duivel controle was gegeven. De rampen echter, opgestapeld op het hoofd van den man van Uz, konden hem niet tot blijvenden toorn en gramschap verwekken. Steeds weer, was het dat de Sabeeërs eenen inval deden, en de jongeren met de scherpte des zwaards sloegen, om zich van de kudde meester te maken, was het dat het vuur Gods uit den hemel viel, ontstak onder de schapen en hen allen verteerde, was het dat al zijne zonen stierven op eenmaal, Job stond alleen op, scheurde zijnen mantel, schoor zijn hoofd, viel op de aarde en boog zich neer, en zeide: „Naakt ben ik uit mijner moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarheen wederkeeren. De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen; de naam des Heeren zij geloofd.” Hij zondigde evenwel niet, en schreef Gode niets ongerijmds toe.

Ten tweeden malen vervoegde zich satan voor den Heer, en wist van Hem te bewerken dat zelfs zijn vleesch mocht worden aangetast. Vóór dien had de Heer hem geen recht gegeven zijn gebeente aan te tasten. Met nieuwe rechten voorzien trok hij weer naar de streek der aarde, en gedachtig aan het woord, door hem voor 's Heeren troon geuit, zeide hij: „Huid voor huid, en al wat iemand heeft zal hij geven voor zijn leven”. Job werd geslagen met booze zweren, „van zijne voetzool af tot zijnen schedel toe.” En toen hij, nedergezeten in het midden der asch, zijne zweren schrabte met eene potscherf, was nog zijn geduldig antwoord tot zijne vrouw, „zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet?” „In dit alles,” zoo schrijft ons het Woord, „zondigde Job met zijne lippen niet.”

Jobs vrienden kwamen, — valsche vrienden — zij beklaagden hem en maakten zijn verdriet nog grooter. Zij kwamen niet om hem te troosten en, zoo mogelijk, zijn leed te lenigen, maar dachten hem mede te moeten deelen dat Job om zijne zonden door den Heer bestraft werd. Eindelijk opende hij zijnen mond, en vervloekte den dag waarop hij geboren was. „De dag verga, waarin ik geboren ben, en de nacht waarin men zeide: een knechtje is ontvangen. Diezelve dag zij duisternis; dat God naar hem niet vrage van boven; en dat geen glans over hem schijne.”

Eenvoudig en kort schijnt het geschiedverhaal, en door ons gelezen, laat het na zijn diepte van toon ons te zien te geven. Wij wandelen er over heen, en gevoelen slechts, schijnbaar althans, bewondering

voor een man van zoo sterk een karakter, maar verplaatsen in zijn levensomstandigheden doen wij ons niet. Dat kunnen wij niet. Hiertoe moeten wij zelf iets dergelijks hebben ondervonden. Hiertoe moeten wij zelf weten wat het zeggen wil alles te hebben verloren wat ons dierbaar was. Werd weggevaagd het geld en goed, en de bezittingen, dan bleef toch nog het kinderental. Ook dat echter kwam hem te ontvallen. Zelfs tot wegneming daarvan gaf de Heer den satan macht. Vragen wij waartoe en waarvoor? Wij zijn allicht niet in staat een passend antwoord te geven op de vele vragen die ons brein bestormen wanneer we deze dingen lezen, en de drijfveeren van God zouden wenschen te ontvouwen. Echter, wij weten het, God antwoord van Zijne daden niet.

Eén troost bleef er voor Job. Hij wist, zooals in een later gedeelte van zijn boek hem in den mond wordt gelegd, dat hij van uit dat zijn vleesch zijn God zou aanschouwen. Hij wist dat zijn Verlosser leefde. Dat niet ten eeuwigen dage de Heer zijne beproevingen over hem zou blijven uitstrorten. Hij wist dat er een dag zou komen dat hij, terug ziende op de slagen hem overkomen, zou kunnen zeggen, beproefd te zijn was bitter bij het ondervinden, maar de vruchten ervan waren waardig te ontvangen. Het goud, gelouterd en gezuiverd, was echt geworden en rein.

Richtte zich reeds het oog van Job op den Verlosser, den toen nog toekomstigen, die nog te geboren stond, — thans is het houvast veel grooter en veel vaster geworden in de ure der beproeving. Paulus zeide eenmaal dat wij nu nog weliswaar zien als door eenen spiegel in eene duistere rede, maar dat wij later zullen kennen evenals ook wij gekend worden. Moge dit waar zijn, vergeleken bij de kennis van Job, en van de openbaringen aangaande den Verlosser en troostgever, toen gegeven, thans is de tijd niet meer een tijd dat door eenen spiegel in eene duistere rede moet worden gezien, maar is het helder licht der openbaringen van God, waarbij ons beloofd is geworden al onze dierbare panden, ons ontnomen, terug te zullen zien, van on-eindige sterkte in den weg der beproeving allicht te dragen gegeven.

Wijs en ondoorgrondelijk zijn de wegen des Heeren. Uit duisternis doet hij licht ontstaan, en de eindpaal des levens zal ons te verstaan geven dat hetgeen wat ons in het leven onoverkomelijk scheen, juist het meeste heeft bij doen dragen ons te doen rijpen voor de eeuwigheid, en de geneugten weggelegd voor de ten einde toe getrouwen.

Is de geschiedenis van Job in menig opzicht ten voorbeeld te stellen betrekkelijk onze levensverhoudingen, als voorbeeld van geduld, als voorbeeld van godsvertrouwen, is de historie onvergelykelyk, en gelukkig hij die, troost puttende uit de ondervindingen van den man van Uz, in staat is in ootmoed en in nederigheid met hem het hoofd te buigen, om bij beproevingen te kunnen zeggen, „de Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de naam des Heeren zij geloofd.”

VERSLAG DER AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

(vervolg van blz. 76.)

De avondvergadering werd, zooals wij alreeds zeiden, gehouden in de zaal Frascati, Oudezijdsvoorburgwal. Na openingsgebed door Pres. Postma, was hier Pres. Lee Nebeker, de leider van al de vergaderingen, de eerste spreker. De oogen van heel de wereld zijn op ons gevestigd. Men kan zich niet goed voorstellen wat de „Mormonen” hier in deze landen, waar reeds zooveel godsdienst gevonden wordt, hebben te doen. Door ons evenwel wordt beweerd dat de godsdiensten, gehuldigd door de secten van het Christendom, niet meer het evangelie zijn zooals weleer gepredikt. De „Mormonen” komen tot de wereld met onmiddellijke openbaring, waardoor beginselen worden gekweekt die de menschen in staat stellen zich zelven te regeeren. Bewijzen worden aangehaald uit het maatschappelijk leven van het volk in het rotsgebergte, om dit te staven. Het werk van God, in deze dagen op aarde begonnen, zal nimmermeer kunnen worden verbroken. Verder worden nog enkele der voornaamste leerstellingen naar voren gebracht.

Ouderling B. Tiemersma, assistent-redacteur van De Ster, werd verder het woord gegeven. Openbaring is het enkel wat den menschen den weg en den wil des Heeren kan verduidelijken. Was er geen openbaring geweest van de Godheid, dan hadden wij nooit iets van Hem gewaar kunnen worden, wijl alle weten van het vernuft des menschen zich bepaalt tot de aarde waarop wij wonen en den dampkring die de aarde omgeeft. Openbaring nu leerde in dagen van voorheen den wil van God aan den mensch; ook zoo in de dagen van den Messias, en aangezien het menschdom steeds weer den weg verlaten heeft door God voorgeschreven door middel van die openbaring, zoo heeft de Heer in deze tijden opnieuw, maar voor de laatste maal, van den hemel gesproken, en worden alle menschen uitgenoodigd thans Zijne stem te gehoorzamen.

De laatste spreker was Pres. Le Grand Richards. De tijd zal komen — zoo spreker — dat van Joseph Smith gezegd zal worden dat hij een der grootste mannen is geweest die ooit de aarde hebben betreden. Verschillende getuigenissen, ten gunste van het leven der Mormonen, uitgesproken door zeer neutrale lieden, en voorts personen van aanzien, worden ten deele besproken en ten deele voorgelezen. In het bijzonder treft de mededeeling van ex-president Roosevelt, die de Mormonen in bescherming dorst te nemen toen zij wederom, even als zoovele malen voordien, op onredelijke en onware wijze werden beschuldigd.

Verder vestigt spreker de aandacht op de teekenen der tijden die zich op zoo duidelijke wijze om ons heen vertoonen. Elk kanonschot is zoowel eene waarschuwing van de stem des Heeren betreffende

Zijne naderende oordeelen, als de stem van Zijne dienstknechten uit om het evangelie van vrede te prediken. Jezus sprak in Zijne dagen reeds van Zijn tweede komst, alsmede van de dingen die die komst zouden voorafgaan, en onze tijd is de meest letterlijke vervulling daarvan.

Na een krachtig en schoon getuigenis te hebben gegeven eindigt spreker zijn, evenals altijd, zeer intressante rede.

Na koorgezang tot slot, werd dankgebed uitgesproken door Ouderling Borgan Anderson, en keerden allen zeer voldaan en bemoedigd huiswaarts.

Vooraf in de avondvergadering werd een groot aantal vreemdelingen opgemerkt, welke allen voorzien werden van passende lectuur. Een zeker aantal exemplaren van het Boek van Mormon, alsmede van Stem tot Waarschuwing werden bij het uitgaan verkocht, en enkele adressen verkregen waarheen de zendelingen later konden gaan om evangeliegesprekken aan te knopen.

Een woord van lof voorzeker komt toe aan elkeen die mede heeft geholpen de conferentievergaderingen tot een succes te maken, zoowel zij die spraken als zij die luisterden, maar wij zouden achten in onzen plicht om een verslag te geven van een en ander, te kort te schieten, zoo we niet met een enkel waardeerend woord melding maakten van het schoone gezang voortgebracht door het koor van Amsterdam, dat onder bekwame leiding van broeder Wiegel, steeds blijken gaf zijn taak in elk opzicht meester te zijn. Treffend en schoon was menigmaal de samenzang, en de heerlijke liederen Zions, gezongen op zoo zuiveren toon, hielpen ongetwijfeld heel wat mee om de vergaderingen, ook voor onze onderzoekers, aantrekkelijk te maken.

Wij spreken het gaarne als wensch uit, dat deze conferentie blijken mag in de toekomst een zegen te zijn geweest voor het werk der zending in onze hoofdstad, en dat vele zielen getrokken mogen zijn geworden door het luisteren naar de boodschap van de vaak onbegrepen „Mormonen”.

BUITENGEWONE VERGADERING TE DELFT.

Eene welgeslaagde buitengewone vergadering is gehouden geworden op Zondag 13 Februari l.l., in de kleine concertzaal van Stads Doelen aldaar.

De zaal was geheel gevuld. Benevens het Rotterdamsche zangkoor, waren ongeveer honderd vreemdelingen aanwezig, alsmede vele leden uit andere vertakkingen.

T. de Reus van Rotterdam, presideerend Ouderling in de Delftsche gemeente, was de leider. Hij deed de bijeenkomst openen door te laten zingen Lied. 101.

Openingsgebed werd uitgesproken door broeder B. C. Dokter. Het

koor zong vervolgens een zeer schoon lied. Dan trad als spreker op broeder T. de Reus, aanhalende de eerste beginselen, de herstelling des evangelies den volke bekend makende, en eindigende door een sterk getuigenis te geven.

Na koorgezang voorts, werd Ouderling B. Postma, conferentiepresident van Rotterdam, het woord gegeven. Verklaard werd het zedelijk leven der zoogenaamde „Mormonen” in hun land. Een duidelijk beeld werd ontworpen van den toestand van het hedendaagsche Christendom.

Tot afwisseling werd voorts een welluidend solo gezongen door den koorleider, broeder Roozendaal.

Pres. Le Grand Richards was de laatste spreker. In diep gevoelde woorden werd getuigenis gegeven, het doel van het zendingswerk bekend gemaakt, en de waarheid bevestigd van het Boek van Mormon.

Voorafgegaan door een Engelsch loflied, door het koor gezongen, werd de vergadering beëindigd met gebed, uitgesproken door broeder J. Dokter van Rotterdam.

Veel boeken werden verkocht, en veel tractaten uitgedeeld. Het geheel kan werkelijk een succes worden geheeten. Geve de Heer dat het zaad vruchten moge voortbrengen.

H. J. VAN DEN BOSCH.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wijl ik ten zeerste belangstelling koester in het werk in Holland, waar ik ruim dertig maanden heb doorgebracht, welke tijd mij steeds mede de aangenaamste tijd mijns levens zal blijven, neem ik deze gelegenheid te baat u mijne beste groeten te zenden, u allen een gelukkig en gezegend nieuwjaar wenschende *)

Ik ben nu weer heelemaal gezeten geraakt in mijn leven te midden der maatschappij, en mijne zending schijnt mij somtijds slechts een groote, maar zoete droom te zijn geweest.

Evenwel ook hier wordt ik ten zeerste bezig gehouden met dingen die het kerkelijk leven betreffen, waarvoor ik mij zeer dankbaar gevoel. Ik zal mij gelukkig achten elken brief te beantwoorden wanneer mijne vrienden in Holland mij zullen schrijven.

Moge Gods besten en rijksten zegen steeds uw deel zijn en blijven, is de bede van uw broeder in het evangelie:

MOAB, UTAH.

LESLEY FOY.

*) Deze brief, ons thans pas bereikt, draagt tot datum een der eerste dagen van Januari. Ofschoon het min of meer belachelijk klinkt thans nog een nieuwjaarsgroet af te drukken, zoo hebben wij gemeend dezelve toch niet te moeten terughouden, omdat in de eerste plaats broeder Foy niet helpen kan dat de oorlogstoestanden zoo veel vertraging brengen in de correspondentie tusschen hier en Amerika, en voorts wijl wij allen dezen ijverigen werker zoo goed hebben gekend, en hem zeer dankbaar zijn voor zijn vriendelijk schrijven.

Af en toe komen wij in aanraking met oudere menschen in het evangelie, die wij, zoo niet altijd in werkelijken, dan toch in geestelijken zin, menigmaal de pioniers van onzen godsdienst zouden kunnen noemen. Aangenaam is het menigkeer met hen te spreken over dingen die zij in vroegere dagen hebben doorgemaakt. Vooral is zulks het geval wanneer we werkelijk een der ouden van dagen hooren die, verdreven van hunne bezittingen, in moeite en lijden dezen staat wisten te bereiken, waar een nieuw tehuis hen wachtte, of door hen gebouwd kon worden. Elk hunner is weer door verschillende ondervindingen gegaan, en zijn onze ondervindingen niet altijd even smartelijk, toch ook komt er voor ons een tijd dat wij, bij het haardvuur gezeten, onzen kinderen zullen gaan vertellen wat ons wedervoer in de dagen van ons begin.

De familie Westra, een onzer zeer goede bekenden, hebben wederom een hunner kinderen heen moeten zien gaan. Zaterdag 15 Januari overleed hij, een jongetje namelijk, — Alma Westra, na eene ongesteldheid van bijna drie weken. Het kind was slechts acht maanden oud. Ten deele kunnen wij met de familie Westra gevoelen de droefenis en beproeving hen hierdoor overkomen. Want, dit was hun zesde kind wat zij, binnen betrekkelijk korte jaren, hebben moeten verliezen. Wij hopen dat de Heer hen wil vertroosten met Zijnen Geest, om geduldig te leeren dragen wat het lot hen heeft beschoren. De namen der kleinen die Alma zijn voorgegaan, laten wij hier volgen, om te doen uitkomen welke groote beproevingen deze familie overkwam:

Egbert, geboren 31 Juli 1906, overl. 13 Aug. 1907. Obe, geboren 7 Febr. 1907, overl. 23 Aug. 1907. Wilhelmina, geboren 18 Jan. 1905, overl. 21 Jan. 1908. George, geboren 13 October 1909, overl. 17 Maart 1910. Allen, geboren 9 Maart 1913, overl. 25 Jan. 1914.

De begrafenisdienst van het laatste kindje, Alma, waarvan de gegevens hierboven, werd gehouden in het Forest-Dale-vergaderlokaal, op Zondag 16 Jan.

De deelneming den ouders betoond, was groot, vooral wijl van de Hollanders alhier elkeen broeder en zuster Westra kent en hoogacht. Moge des Heeren troost en sterkte in rijke mate hun deel zijn, en zij in staat worden gesteld door dien troost, Job na te zeggen: „De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de naam des Heeren zij geloofd.”

SALT-LAKE-CITY, UTAH.
23 Jan. 1916.

WM. G. HARENBERG.

En zoo groot zal de heerlijkheid zijner tegenwoordigheid wezen, dat de zon in schaamte haar aangezicht zal bedekken; en de maan zal haar licht weerhouden; en de sterren zullen van hare plaatsen geslingerd worden.

„Modern Revelation”.

B E D E.

O heilig God! o vlek'loos licht!
 Gij houdt in mijne borst gericht,
 Als 'k ontrouw word in 't strijden.
 Waar ooit mijn hart voor kwaad bezweek,
 Daar speurde ik, hoe de vrede week,
 Geen heil mij kon verblijden.
 Als 't zwaard door mijne ziele gaat,
 Wees dan, o God, mijn toeverlaat!
 Ik heb, helaas! 't volbrengen niet,
 Maar bid toch dat Uw wil geschied'.
 Nog ben ik zwak, Heer maak mij sterk,
 Vertrouwt mijn hart, bekroon mijn werk!

Ik vraag geen rust, maar lust en kracht,
 Om, waar de felle strijd mij wacht,
 Uw moedig kind te wezen.
 Ik wil op uwe wegen gaan,
 Den vijand met Uw hulp weerstaan,
 Uw licht zal mij genezen.
 Waar uwe klaarheid mij omstraalt,
 Daar wordt de zeeg' op 't kwaad behaald.
 Waar 'k Uwe stem, o Vader! hoor,
 Daar dring ik tot den hemel door.
 Waar Gij, o God! mijn boeien slaakt,
 Zijt gij 't ook, die mij zalig maakt.

Geeft het heilige den honden niet, noch werpt uwe paalen voor de zwijnen; opdat zij niet te eeniger tijd dezelve met hunne voeten vertreden, en zich omkeerende, u verscheuren.

I N H O U D :

Plaatsvervangende dienst	Beproeving	blz. 77
van de levenden voor	Buitengew. vergadering	
de dooden	te Delft	„ 81
Verslag der Amsterdam-	Van over den Oceaan	„ 82
sche Conferentie blz. 73 en „ 80	Bede	„ 84

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.